

[Tyroll]

behandlinger her i salen, at vi ikke er overrasket over, at der fremkommer sådan nogle udviklinger, og at man er interesseret i at få disse spørgsmål op. Jeg skal ikke kommentere den nøjagtige udformning af forespørgslen, som den foreligger, det har andre gjort, men påpege, hvorfor det ikke overrasker os, at den er fremkommet.

Vi har tydeligt påpeget i forbindelse med den indkomstpølitik, som jo er lig lønpølitik, der føres her fra folketingets side, at det må medføre, at man på et tidspunkt får en udvikling i retning af en autoritär stat, en udvikling i retning af politistat m. m. som en konsekvens af, at man vil fastholde indkomstpølitikken, at man vil fastholde lønpølitikken. Det er angreb på fagbevægelsens troværdighed, det er angreb på fagbevægelsens muligheder for at varetage sine medlemmers interesser, det er undergravelse af de funktioner, der har været fagbevægelsens, det, der er hele fagbevægelsens formål. Det er klart, at man ikke i længden i fagbevægelsen kan leve med en sådan politik, og derfor har vi været helt sikre på, at man ville se stigende modstand imod den politik, der har været ført, som det også er kommet til udtryk, og vi har også været sikre på, at man fra forskellig side her i salen ville forsøge at knægte den modstand, der ville opstå imod den politik, man fører.

Man har jo reelt fjernet strejkeadgangen. I forvejen har man fjernet den frie aktionsmulighed imellem overenskomstindgåelserne igennem det fagretlige system, som man har bygget op herinde fra lovgivningsmagts side, og dernæst har man altså i adskillige tilfælde fjernet muligheden for at strejke i forbindelse med overenskomstindgåelsen. Man har gjort det tre gange i træk i forbindelse med overenskomstindgåelsen, tre gange har man dikteret forholdene, hvilket reelt vil sige, at overenskomster ikke eksisterer, der er ikke nogen rester tilbage af overenskomster overhovedet, der er tale om statslige diktater, om regeringens diktater over for arbejdsmarkedet.

Det er klart, at man ikke kan finde sig i disse forhold. Der er en masse spørgsmål, som man skulle have haft klaret ved overenskomstforhandlingerne, som man ikke har fået mulighed for at gå ind og klare og tage op og at sætte sine interesser igennem. Det vil man altså ikke finde sig i.

Og hvad vil man så fra regeringens side gøre? Hvad er man fra de borgerlige partiers side interesseret i, at der bliver gjort? Ja, det får man jo ligesom luftet i denne forespørgsdebat.

Det er klart, at de slagsmål, der bliver rundt omkring på arbejdspladserne, er politiske. Det er politiske indgreb, man er stillet over for, det er politiske diktater, man er stillet over for. Derfor bliver den faglige kamp politisk, og det er folketinget, der gør den faglige kamp politisk. Det skal man vide, det har man selv taget ansvaret for.

Så vil jeg også godt sige, når man snakker om spontaneiteten i forbindelse med faglige møder, at man gør det ligesom op, som om spontaneiteten skal måles, og at spontaneiteten ikke rigtig har været til stede, at det er vel planlagte aktioner.

Nu er det måske nok svært efterhånden at opretholde spontaneiteten, når man ser tre overenskomstindgreb på stribe. Det er lidt svært stadig væk at være spontan i sin reaktion på et sådant overenskomstindgreb, og det er helt klart, at når man har set tre overgreb på stribe, så er det nødvendigt at finde nogle midler til at afvise sådanne overgreb fra politisk side. Derfor bliver kampen politisk, og den fagpolitiske kamp bliver politisk. Vi må se, at der i den kommende tid helt klart vil komme nogle opgør imellem den socialdemokratiske klassesamarbejdslinje, som præger aktiviteten her i folketinget, og som vi også tydeligt har set gennem den måde, de borgerlige partier har taget faglige ledere til indtægt på, og det vil også komme til at finde sted i fagbevægelsen og finder allerede sted i form af slagsmål om, hvem der skal udgøre lederskabet på arbejdspladserne, i fagbevægelsen osv.

Men også når vi ser på det hidtidige hændelsesforløb omkring hævdundne kampmidler, som man har villet forsøge at fratage arbejderklassen, så kan det ikke overraske, at der kommer en debat som den, vi ser her og nu. Vi så, hvordan socialdemokratiet lod sig forføre af de borgerlige partier vedrørende angrebet på den fysiske blokade, et hævdundet kampmiddel hos arbejderklassen. Vi ser også, hvordan man fra arbejdspladsernes side vil forsvare dette kampmiddel, vil fastholde det. Det er det, man gør for øjeblikket, og det er selvfølgelig derfor, man kommer med det næste skridt. Man har fået forført